

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
виносить: в Австро-
на цілій рік 24 К
на пів року 12 К
на четверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілій рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto поcht. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-сусільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш,
бо русин ми серце і віра пуска“. — З Русланових поемах М. Шашкевича.

З ПОЛІТИЧНОЇ НИВИ.

(X) Ледви ослабло трохи напружене політичне на північному сході нашої монархії, а вже проявилось оно на південній границі Австро-Угорщини. Причини сего нового звороту треба бачити в нечуваних жорстокостях, яких допускають ся наші південні сусіди а особливо Чорногорці супроти Альбанців, а також в тих бундочних визиваннях супроти нашої монархії, котрої довготривалість толкують они собі неначе то немочию. Спокійні і прямі становище, яке заняла наша монархія зараз з самого почину балканської війни і приглядала ся беззапідно величезним забором балканських союзників відповідно давно принятій у нас засаді „Балкан для балканських народів“, приняли сі балканські союзники яко прояву нашої безсильності. Тільки тим способом можна собі пояснити визиваюче становище Чорногори.

Коли почала ся балканська війна, глядили всі на тамошні події як на борбу визвольну з під турецкого ярма. Ся визвольна боротьба викликала була спершу навіть горячі спочування між австрійськими південними Славянами. Але надії покладані на балканських союзників знищила зовсім Сербія і Чорногора жорстоким поступованем супроти Альбанців.

Особливо нечувані і небувалі зівірства доконувані на католицьких Альбанців і знищання над населенем Скорді викликали в цілій Європі велике недоволене. Положене чужих горожан в Скорді розлучливе, а вистріли сербско-чорногорського війска звернені не на форти, а на доми і катедральну церкву. Спільногого протесту консулів тамошніх не хотів чорногорський парламентарі приняти.

Так само з Дакови і околиці наспіли сумні і страшні вісти про насильне привеволовання католицьких Альбанців до переходу на православ'я, а Францішканець о. Палич умер мученичою смертю, бо не піддав ся жорстокостям Сербів і Чорногорців. Коли Австро-Угорщина зажадала переведення слідства в тій справі при участі австрійського консула, відказано сему домаганню. Крім того допустили ся ще Чорногорці і Серби нападу і насили на залозі австро-угорського торгового пароплаву і варушили тим способом межинародне право.

Таких подій годі дальше терпіти. Наша монархія не може і не повинна дальнє приглядати ся так спокійно, як Чорногорці і Серби ведуть борбу на знищенні католицьких Альбанців, котрі підлягають охороні нашої монархії, не може приглядати ся рівнодушно тому, як они знищують ся над залоговою австро-угорського пароплаву, бо се не згідне з достоїнством і великороджанним становищем монархії.

Дипломатичні круги наші зрозуміли свою задачу а посол австро-угорський в Чорногорі одержав поручене виступити з рішучим представленням і домагати ся вдоволення за нарушені межи народного права, а коли се че буде дано, тоді монархія поставить ultimatum союзним державам. Така рішуча політика, котра стане в обороні достоїнства монархії, найде неперечно живий і прихильний відгомін у всого населення. Гра з огнем на швидких границях монархії повинна устати а тепер всіх бажаність звернена на південні межі монархії і на відповіді з Цетинії і Білгороду.

Допись з Лемківщини.

До чого веде робота русофільських съвящеників на Лемківщині, бачимо вже тепер цілком ясно; а то, до радикального соціалізму. Прошу лише розглянути ті фази „поступу“, через які перейшов досі „Лемко“, заснований, редактований, поширеній тутешніми русофільськими „рівнішими“ съвящениками.

Насамперед ставнів „в обороні“ Лемківщини перед „сліпцями Мазепи“ і посмівши прилюдно кинути на съвящеників-Українців клевету й тяжку обиду, що ті „сліпці Мазепи“ заражают Лемківщину „ядомъ бѣзвѣрія и нечести“ на спілку з Українцями-учителями. На віках, навіть на соборчиках посипали ся як з рога „обілія“ горячі залви всяких „восмущеній, негодіваний“, а таї протестів проти наших съвящеників і нашої духовної Власти. То була перша фаза.

В другім періоді почало ся захвалюване „общеруської культури“. Спроваджувано „Букварі“ з Петербурга, та борухівсько-луціківську „Історію Русі“ з Америки. А потайно ширено рос.-православну пропаганду, якої наслідки сейчас показали ся.

В третій фазі „Лемко“ отверто скинув в себе маску, і виписав, що народ на Лемківщині ніколи не був і не буде католицким. А съвященики й тоді не лише народа не перестерегли, але своїми власними руками людям роздавали ті числа „Лемка“. І тепер „Лемко“ так розхуливав ся, що явно висміває цілу Церков католицьку, проповідує „просвітіць“, що св. Петро не був установленій Ісусом Христом головою Церкви, що він не був в Римі епископом, що навіть не знати на певно, чи він в Римі помер, що тим самим Папи Римські не є головами Церкви Христової, що католицька Церква, то найстрашніший тиран, а за те церква восточно-православна — то правдива Церква Христова.

Того вже було таки за богато і за отверто навіть для русофільських съвящеників. Тай деякі в них, замість остро виступити проти цього газетирського съміта, що кажу, съміта, проти сеї їдової отруї, пишуть „послані“ до редакції, та просять о оглядність, обережність. Зважмо, хто нише і до кого. Пишуть по більшій часті съвященики старші, як 53-літній о. Корн. Копистянський з Зиндронової, до головусів, ледви що укінчених гімназістів, або вічних правників, знали тут всім яко „русских“ радикалів. Оден з тих вічних „Ілько з Лосього“, натягнувшись порядно свою родину і знакомих, „бліжалъ“ в Америку, а решта то вештає ся по лемківських селах, що „русских приходствах“, то в ріжких „Pocięgl-ів“ витинає масненькі „віци“ до „Лемка“, то малює ріжні карикатури в „Лемку“ і т. д., одним словом „просвітіць“ Лемків.

І якоже відповів „Лемко“ на листи своїх опікунів, пропагаторів, горячих приклонників?

Ото: „белаякій, что до тля ани чути о немъ не было, пиште намъ баяняюки, же якъ такъ дале будеме робити, то зле буде! Тымъ шиткымъ повѣмъ, жебы не пхали носа тамъ де не треба!“

І таке інше. От чого дочекали ся наші „егомосців“ від своїх пупілів! На кінці однак і грозвіть: „бо „Лемко“ покля добрий, та добрий, але якъ буде мавъ за дуже, то бѣда!“

Тай висмівав „Лемко“ і ганьбить навіть місом в minimum, низше котрого не можемо-

тих, затрія за ним з церковних проповідниць, та по чужих парохіях розбивались. Дуркотів прозвиває „Шурготами-патріотами“. От як то всьо зло вимірене проти клятих Українців звертає ся тепер таки проти самих русофільських съвящеників.

Та не конец на тій безпardonній відповіді і грозвібі „Лемко“ захвалює своїм читачам соціалістичну часопись: Новая жизнь. „Въ нась ищи народъ нато не приготованій, бо мало ма, просьщенія і поступу“ — Ale як його „Лемко“ просить, то як раз приїде, як також віслід роботи русофільських съвящеників — четверта фаза — фаза радикально-соціалістична, яка тепер щойно зва плota заглядає на Лемківщину.

Схаменіть ся, ви погубні діятели-розорителі винограда Христового!

Огляд часописій.

(Виборча реформа. — Голос „Діла“. — „Gazeta Wieczorna“ про значінє сойму. — „Gazeta Poranna“ про засіданє сойму. — „Strachy na Lachy“ „Slow-a Polsk-ого“. — Відповід „Ozas u“. — „Nowa Reforma“ про історичне значінє хвілї. — „Kurjer Lvowski“ предвиджує нову грізнийшу борбу).

Така важна і далекоязла в своїх наслідках справа, якою являє ся соймова виборча реформа, самозрозуміло мусила викликати широкий відгомін в печаті обох народів. Звичайно кожда велика справа має своїх прихильників і ворогів, а вже від політичної виబорності, етичних принципів, а нераз і личних поглядів деяких органів печати залежить їх становище до актуальних справ — в сім случаю до преважної для мирного співжиття обох народів соймової виборчої реформи.

„Діло“ (ч. 834) пише: „Центровці, всеполяки і Дудиковичівці — отсе ті три групи, які виступали вчера з опозицією проти довершеного польсько-українського компромісу в справі виборчої реформи до галицького сойму. Центровці і Дудиковичівці мали відвагу виступити в заявами в соймі; всеполяки такої відваги не мали і зголосили приступлене до тій опозиційної коаліції тільки в своїм органі.

„Що центровці, з яким в сій справі солідаризують ся всеполяки, все, що тільки в сфері право-публичного життя осягає український народ видает ся „надмірно уступкою“, „упривілейованем“ Українців і „покривдженем“ Поляків, се самозрозуміле, бо ті польські партії стоять супроти українського народу на право-державнім становищі польської держави, в якій до горожанської повноправності вела дорога тільки через польську народність і римо-католицький обряд. З того становища все право-публичне жите в польським становом посідання, отже всяки українські національні здобутки в сій сфері в его ipso зменшеною того польського станову посідання. І тому для центровців і всеполяків нема властиво граници, поза якою они щось признали бы правом українського народу; ту границю означають они тільки in minus, то значить, щоб як мага більше узврати з того, що український народ в даній хвілі може осягнути.

„На всі ті домагання центровців, які є також домаганнями всеполяків, можемо тільки відповісти, що наші домагання, обніті компромі-

тівходять у Львові що дня крім неділь і руских съвят о 5 го по полуночи. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслан“ при ул. Хмельовського ч. 15, II поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського ул. Я гайлонська ч. .

Рукописи збергаються лише попередньо засторогу.

Реклама лише неопечатані в вільні від порта. — Оповістки звичайні приймаються ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надії“ 40 сот. Подяки і привітання додесена по 30 сот. від стрічки

війти, а крім того обкроюване тих домагань в теперішній стадії було бі віроломством, яке потягнуло би за собою найповажніші політичні консеквенції.

В 8344. ч. „Діла“ в статі „Історична конечність“ в навязці до слів пок. маршалка ген. Баденія, що „нема ні побідженіх ні побідників“ в соймовій виборчій реформі, читаємо, що через заведене єї „прозичність“ браму і знайдут вихід елементарні, стихійні сили“ обох народів, а виборча реформа мусить наступити дорогою компромісу наслідком історичних конечностей. „Виконавцями того, що мусіло стати ся, знарядами неминучого були українські посли, коли зрозуміли конечність і постановили промости тій шлях до здійснення. А знаряду не можна назвати ві переможцем ві переможеним.

„Все те таке самоврозуміле, таке до багатності ясне, що аж не хоче ся списувати ся. Коли таки сказати ся треба, то єдині тільки з уваги на те, що вороги виборчої реформи хотіли ясне замрачити і в каламутній воді собі рибу ловити. З двох сторін, ворожих виборчій реформі і польсько-українському порозумінню, піднялись голосія про побідників і побідженіх. Про „погром Українців“ в справі виборчої реформи і про „капітуляцію українську“ перед Поляками, яку буцім то проголосив на першім соймовім засіданні голова Українського Клубу, заголосили експозитури русифікації нашої країни. Про „погром Поляків“ і „капітуляцію перед Українцями“, знов буцім то визначену п. д-ром Костем Левицким, заголосили давні союзники і покровителі московофілів в польським таборі.

„Голосія єї зводять себе взаємно до обсурду і не повинні робити ніякого враження на тих, котрі справді хочуть доконати діла, яке вважають за конечне і — хоча безперечно дуже далеке від ідеальних бажань — за добре серед даних обставин. Хто ворог сего діла, той ворог суспільного і національного порозуміння в краю, той відкидає можливість якої небудь кооперації загалу галицьких посли в державнім парламенті, той в міжнароднім положенні цінує собі зовсім інші тенденції, ніж ті, якими посувася ся загал, поражаючи більшість суспільства українського і польського.

„Gazeta Wieczorna“ з дня 18. с. м. в статі п. н. „W dzien otwarcia Sejmu“ підносять із польського становища, що урухомлене соймом має для краю і народу величезне значення моральне, бо сойм є для нас чимсь більше, чим провінціональним законодатним тілом, є він частию нашої історичної спадщини, є символом самоуправи, висловом самоуправної ідеї. Крім того обезвладнений сойм — то суспільний і господарський погром.

Тому витас „Gazeta wieczorna“ он

окраїн. Мимо торжественних попередніх застережень дали Русинам 2 мандати понад 26·4 прц. З рівною жертвовлюбивістю видали демократи Українцям польські сільські меншості у східно-галицьких повітових радах.

На думку „Slow-a polsk-o“ пп. Лео і Стапінський з гори рішили вже продати Русинам цілу східну Галичину і віддати на поталу польське населене східних окраїн. По селах — пише „Slowo polskie“ — віддає краївський блоок (Лео, Яворський, Стапінський) польських хлопів на поталу Русинам, а в містах польське міщанство на поталу жидам.

„Czas“, пишучи про виборчу реформу оцінює виводи „Slowo polsk-o“ в такий спосіб: „Орган всеполяків привітає сойм двома статтями. В одній визиває до борби проти Русинів і жидів; в другій виступає проти Австро-Угорщини. Належить ся єму вдачість за сю щирість. Доки вела ся пересправа о числові мандатів, о складі краївого Видлу, могли мати читачі вражені річевої дискусії, що пливе із журбою о справі. Під впливом страху, що реформа все таки поступає вперед, виринає правдиве обличче сеї агітації. Є се змагання до знищення основ, на яких оперти, зберегли ми, одинокі в сій державі, нашу народність від судьбі, яка стала ся участю нашого народу в інших заводах. Пекуча се іронія, що сю опустошуючу роботу веде ся під фірмою народного інтересу.

„Треба собі уявити се положене, в якім тепер находимо ся. Лише дуже прості душі вірять, що йде борба о два більше, або менше мандатів для Русинів. Поставлено в гру щось більше. Повтаряючи настрої „артистів“, які пишуть „розчаровані“ до Австро-Угорщини, „Slowo polskie“ знає, що ударяє в дуже дразливу струну і в сім містить ся єго вайбільша несуміність. Що дав замість теперішньої політики? Борбу з Русинами і жидами, суспільну сварку і марновані сил на борбу в осередині правителівством! Дех з людів, що підуть за твою програмою? А однак „Slowo polskie“ має сю сумну відвагу вговорювання в суспільність, що оно одно розуміє єго душу і серце. Друга причина до ствердження, що трудно о більше гірку іронію.“

„Nowa Reforma“ з дня 18, с. м. в статі п. в. „Historyczna sesja sejmowa“ завважує, що розпочата оноді соймова сесія заслугує на ім'я історичної, коли увінчав ся ухваленем виборчої реформи, яка мимо того, що в ділі компромісу, є на пляху поступу політичного життя краю великим кроком вперед. Ся реформа, на думку сего органу, не є радикальна, не є ділом наглого перевороту, — але овочем належного зрозуміння потреб теперішності і предвиджування задач будучини. Демократичні живла зложили доказ своєї політичної зрілості через поміркованість своїх домагань, а більшість консервативних живел зуміла піднести ся на точку дійсно політичного видження. Консерватисти понесли жертви не найзначайніші, але найтрудніші, бо з того, що від десяток літ мали. Найбільші користі й добичі одержали Русини, які лише тоді дадуть оправдати ся, коли дійсно положуть підважини під справу польсько-руської згоди, а теперішна виборча реформа — як каже „Nowa Reforma“ — отвіряє дійсно діору до порозуміння обох народів.

„Kurjer lwowski“ в статі „Porozumienie w sprawie reformy wyborczej“ висловлює здивоване, що реферовані справи виборчої реформи не хотів підняти ся ні один демократ. „Kurjer lwowski“ виявлює сей факт сим, що реформа виборча, яку вчера полагоджено, є з становища демократичних змагань якимсь... непорозумінням, бо віякої зміни в укладі політичних сил в будучім соймі не спровадить. „Kur. lw.“ предвиджує, що т.зв. теперішна „угода“, що відносить ся до виборчої реформи, а всі інші справи полишає в завішеному, може спровадити небавом таке положене, що в львівськім соймі по хвилевій тишіні загремить знова „руска музика“, лише успішніша, бо три рази сильніша.

Про становище москофільської печати треба написати основніше, бо се становище таке знаменне для винішного, гр. Бобрівським і оберпрокуратором Саблером зреформованого москофільства, таке нікчемне і демагогічне, що наша суспільність повинна точно сібі єго усвідомити.

Австрійско-чорногорський заколот.

Як доносить „Fremdenblatt“ Чорногора дала частинну відповідь на представлення, поблени представником Австро-Угорщини в Цетінії.

В сій відповіді відкинула Чорногора дамагане Австро-Угорщини, щоби до слідчої комісії, яка має розслідувати справу убийства о. Палича, належав крім архієпископа з Прізрену також функціонар австро-угорського консулату, оправдуючи свою відмову тим, що Чорногора виконує права зверхності на просторі, занятім своїм війском. В справі бомбардування Скодри висловив король Микита жаль, що острілюване міста нанесло так багато шкоди і заявив, що буде старати ся, щоби бомбардування не було більше спрямоване на місто, лише на кріость.

Чорногора відмовила дамаганю, щоби цивільне населене могло опустити Скодру, бо се недопустиме із воєнних зглядів.

В справі корабля „Скодра“ відповідь Чорногори ще не наспіла. Австро-Угорщина дамагає ся в сій справі, щоби винуваті чорногорські функціонари були потягнені до відвічальнosti і покарані.

„N. fr. Presse“ доносить, що немов то вже надішла відповідь Чорногори що до „Скодри“ з заявою, що в Сан Джіовані ді Медуа телеграфічно зараджено слідство і що Чорногора буде дбати, щоби щось подібного вже не повторило ся.

Ся сама часопись приносить в справі австрійско-чорногорського заколоту такі успокоюючі інформації — як саме каже — під Великден. Австро-угорська монархія заявила готовість відступити Дякову Сербії (як сего дамагає ся Росія) під умовами, що Скодра остане при Альбанії, а католицькі і магометанські Альбанці і католицькі та магометанські Словінці на областях влучених до Чорногори одержуть потрібну обезпеку. В справі о. Палича мало чорногорське правительство згодити ся (?), щоби слідство що до убийства перевів римо-католицькій архієпископу на слідку з австро-угорським консулом.

Очевидно, що сі рожеві інформації „N. fr. Presse“ треба приймати з резервою та їх не дуже ім довіряти, бо писані они під Великден тай телеграфічні вісти вчасті че оправдують їх.

А ті телеграфічні вісти говорять: Важкий крок підприяла Австро-Угорщина в Цетінії в суботу. Без найменшого сумніву є се останній крок перед ультіматом. Сей крок відноситься ся виключно до убийства Палича. Що до свободного виходу цивільного населеня із Скодри заповідено також в найближшім часі рішучий крок, по якім наступить ультімат. В справі „Скодри“ ніякого далішого кроку правительство досі не підприяло. Урядового підтвердження смерті австрійського консула в Скодрі досі нема.

Угорські урядові круги означують положене в справі австрійско-чорногорської задирки велими критичним. Не лише в печаті, але й в урядових кругах впевнюють, що на случай опору чорногорського правительства супроти останнього кроку Австро-Угорщини в Цетінії наступить в найближшім часі обсаджене одного або кількох чорногорських портів австрійським війском.

„Italia“ доносить, що всі святочні відпустки для офіцірів і моряків в Італії відкликають. Шпитальний корабель „Regina de Italia“, який мав виплисти з Неаполя до Драга, щоби помагати чорногорським і сербським раненим, задержано.

З урядового чорногорського жерела доносять: Російський посол Гірс підприяв з порученням свого правительства крок у чорногорського міністра заграницьких справ і заражав з притиском, щоби Чорногорці позволили цивільному населеню в Скодрі вийти з міста, і щоби здергати острілюване міста, поки ціле населене не вийде. Також італійський посол з порученням свого правительства поставив дамагане чорногорському правительству, щоби понехано бомбардування

Скодри, аж цивільне населене вийде з міста.

„N. fr. Presse“ пише, що в Терсті прилагоджено корабель, заосмотрений ві всі седники, потрібні для виходців із Скодри.

„Norrd. Allg. Ztg.“ (урядов. орган Німеччини) пише: Однодушно ухвалою порішено умовами мирового посередництва великомордову, жертвованого балканським державам, по подібній нараді зізу амбасадорів в Льондоні, як вислів опіші Европи.

Мамо того Чорногорці бомбардують Скодру, не щадчи майна і життя чужинців і населеня, які не беруть участі в борбі. До того прилучується очевидно суперечіє в міжнародним правом поведено з австро-угорським кораблем „Скодро“ в Сан Джіовані ді Медуа і зовсім не християнське поведено з Альбанцями-католиками в Даковій. Коли Австро-Угорщина рішила ся жадати від Чорногори, щоби зложила порахунок із тих проступків, то ся акція в цілі береження прав інтересів власних лучить ся з охоровою прав народів і основ, шанованих в цілій Европі.

З наших висказів в справі австро-російського порозуміння в справі Альбанії не можемо нічого заперечити, пересувідчені, що остаточна угода в останній спірній точці є залевнева.

Берлінські політичні круги пильно слідять, розвиток задирки між Австро-Угорщиною і Чорногорою. Поведене Чорногори всюди остро критикують, за те терпливість і розвага австро-угорської політики стрічається із признанем. Тому, що ніодна з великомордових не могла би боронити суперечного з міжнародним правом поведено Чорногори, тому в Берліні є ще надія, що голос політичного розуму возьме гору в Чорногорі; в противіні случаю Австро-Угорщина примінила би інші середні, чим дипломатичні.

„N. fr. Presse“ звідає, що великомордови виступлять спільно з упімненем для Чорногори, щоби не перетягала струни терпеливости нашої монархії

Просимо дамагати ся „Руслан“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Перед миром?

Нові мирові предлоги великомордових.

З урядового чорногорського жерела оповіщують: Посли великомордових були в суботу у чорногорського міністра заграницьких справ і зложили таку заяву:

Великомордови приймають з вдоволенем до відома згоду союзних держав на посередництво великомордових і стверджують, що за таким розпічче ся обговорювання умов мир, в річю великомордових вироблені основи, після яких мають бути ведені переговори.

Сі основи є такі: 1) Границю європейської Туреччини творить лінія Енос-Ергене Мідая. Всі області на захід припадають союзним державам з війкою Альбанії; управильнене право державних відносин і границь Альбанії застерігають собі великомордови. 2) Управильнене справи Егейських островів рівно ж застерігають собі великомордови. 3) Туреччина стверджує, що не має ніяких жадань, а її інтересів що до Крети. 4) Великомордови не можуть заявити ся за воєнним відшкодуванням, однак допускати представників балканських держав до комісії для управильнення їх участі в отоманським державним довзі із грошевих тягарах областей, які їм будуть признані. Туреччина буде також застутлене в сій комісії.

Великомордови в за тим, щоби вже перед приняттям тих точок, здергати ворожі кроки.

Коли би балканські союзники не приняли сих предлог, заявляють великомордови що не можна би числити на великомордови, при управильненню фінансових і інших справ, які будуть потрібні по заключенню міжнародного мирного договору.

Чорногорський міністер приняв сю заяву до відома і відповів, що уділить відповіді порозумівши ся з союзними державами.

„Індам“ виявляє настрай царгородських кругів, які надіють ся мира в найближчих дінях.

Просимо відновити передплату.

НОВИКИ.

— Календар. Ві второк: руско-кат.: Теофана; римо-кат.: бл. Пр. Д. — В середу: руско-кат.: Никифора; римо-кат.: Теодора.

— Цікар в Будапешті. „Ung. Post“ доносить, що цікар Франц Йосиф поїде напевно в половині мая до Будапешту на довший побут. Не знати ще, чи цікар замешкає в замку Геделя, чи на замку в Буді.

— Вістки з бразильської Руси. Прудентопільська „Праца“ з дня 22. лютня и. р. доносить, що дні 2. марта відправить свою першу службу Богу в Прудентополіс о. Іван Гарасимович ЧСВВ, який одержав съячченя з рук епископа Брагу в Понта Гросса. — Дні 1. марта уладили Русини в Прудентополіс вокально-декламаторський вечірок в 52. роковину смерті Тараса Шевченка. — Рускі учитель по паранських оселах внесли просібку до правителівства о державну платню. — Паранські Русини задумують основати товариство, яке мало б ваймати ся закладанем і удержанем руских шкіл. — О. ігумен М. Шкірпан в Прудентополі просив австро-угорського амбасадора Рідля в Ріо де Жанейро о посередництво що до помочи Австро-Угорщині на рускі школи в Парані, однак австр. правительство відмовило помочи задля недостачі фондів на ту ціль. Тепер лишає ся нашим переселенцям лише надія на себе.

— Відновлене гетьманського замку. На останнім засіданні „Общество защиты старины“ в Петербурзі архітектор А. Білогруд виголосив реферат про відновлене батуринського замку гр. Розумовського. Гарний батуринський замок збудований після проекту архітектора Камерона, служив в останніх десятиліть буквально як камінелом. По цілім Батурині уживано камінів з замку до будованих домів. З сеї причини в 1911. р. виглядав сей замок зовсім як румовице. Однак судьба хоронила його від цілковитої руїни, бо завдяки заходам декількох членів товариства охорони старовини дало ся дістати від гр. Розумовського середні на відновлене замку, якого доконав архітектор Білогруд. Тепер замок воскрес в первінім виді, бо відновлене переведено артистично. Оно відповідає зовсім недавно найденому проектові будівничого Камерона. Арх. Білогруд закінчив

підвищити процент від вкладок на 5½% так, що хто досі містив гроші на менший процес в чужих інституціях, може нині звернені до повітового Тов-а, бо і через єщадність до добробуту, через уміщування вкладок або позичування в своїх інституціях розбуджуємо у себе народні почування. — O. O.

— З Белчини дістаємо отсє письмо: Допись п. з. „З Белчини“ уміщені в ч. 64. „Руслана“ минає ся з правдою в двох точках а іменно: I. Перша кляса приватного курсу гімназіального остава під фірмою Філіп Тов-а „Просвіта“ в Белії а не У. П. Т. — II. Засновання бібліотеки ще не рішено; має секо справою заняти ся в найближчій будучині Старшина Кружка У. П. Т. Натомість зістали ухвалені щонедільні відчите для місцяства і селянства. — Михайло Галань, містоголова Кружка У. П. Т.

— **Злочин п'яного русофіла.** В львівському карнівім суді стався однією селянин Теодор Габа із Завадова, обжалованій о злочин намовлювання жовнірів, щоби не сповідували своїх обовязків. Селянин Теодор Габа, діяльний член русофільської партії і великий „ідейний“ приятель Дудженевича, прощаючись на зелінничім двірці із своїм сином, сказав: „Памятай, дорогий сину, щобись ні одної кульки не вистрілив на москаля! Сохрани тя Боже! Стріляй високо в гору!“ Теодор Габа викрутівся від відвічальності за свої злочинні слова тим, що — як казав — був до нестами п'ян і сам не зінав, що говорить, тому одержав всього 7 днів відпочинку в арешті за налагнення. Своюю дорогою, що русофіли се піянили, але власне в нетверезім стані, коли Ім „язик розвяже ся“ говорять голосно і широ, що думают.

— **Православні місії.** „Kuryer Litewski“ донесить, що на відбутім однієї зізді православних духовників, під егідою архієрея Митрофана, ухвалено зорганізувати місійний комітет в цілях борти з католицизмом і установити посаду місіонаря. Є се повторене проб — додає Кіргуер — які роблено вже кілька разів від часу проголошення указу про реїгійну терпимість, але які все були без успіху. Одним з подібних місіонарів і той найменше щасливим, був славний батюшка Сторожев, який проповідував православ'я в однії католицького съящника. Се однак не много ему помогло, бо за час своєї 5-літньої місійної праці, здобув ледви одну і се сумнівної вартості людину.

— **Родинна драма.** В суботу вечером убив вистрілом з револьвера 25-літній аспірант-авдіатор, Володимир Наливайко, в своєму помешканні при ул. св. Тереси у Львові свою 15-літню сестрівницю Марію Глудівну, ученицю 5-класи виділової. По сім відобрали собі життя. Причиною має бути умова недуга Наливайка.

— **Хто уживає товарів з маркою У. П. Т.,** причиняє ся до піднесення поваги Товариства і піднімає жертву фабриканта на рідну школу.

— **Весняні військові вправи** резервістів і запасових резервістів відбудуться в 1913. р.: в перемиськім (X.) корпусі: в піхоті і стрільцях: резервісти від 19.—31. мая, піонери від 19.—31. мая і від 16.—28. червця. В 10. баталіоні саперів: резервісти від 5. мая до 1. червця. В 10. баталіоні піонерів: резервісти від 15.—17. мая, від 5. мая до 1. червця, від 19.—21. мая, від 9.—21. червця і від 30. червця до 12. липця; запас, резервісти від 2.—14. червця. — В львівськім (XI) корпусі: В піхоті і стрільцях: резервісти від 2.—14. і від 18.—30. червця; запасові резервісти від 5.—17. і від 19.—31. мая; піонери в піхоті і стрільцях від 2.—14. і від 18.—30. червця; в артилерії в 31. п. від 8.—20. цвітня, від 5. липня 23.—4. червця і від 17.—30. черв., в 32. п. від 31. марта до 12. цв., від 14.—26. цв., від 26. марта до 7. черв. і від 30. черв. до 12. липця; в 33. п. від 1.—13. від 14.—26. цв. і від 28. цв. до 10. мая, від 13.—26. мая, від 26. мая до 7. черв., від 9.—21. черв., від 23. черв. до 5. липця і від 7.—19. липця; в 11. п. полевих гавбіць: від 28. цв. до 10. мая, від 14.—26. мая, від 2. мая до 7. червця, від 9.—21. черв., від 33. черв. до 5. липця і від 7. до 19. липця; в 11. п. пол. гавбіць: від 27. цвітня до 10. мая, від 14.—26. мая, від 2. мая до 7. черв. від 9.—21. черв., від 5. липця, від 7.—19. липця; в 11. дивізії кінної артилерії: від 19.—31. мая, від 2.—14. червця і від 19.—1. липця; в 11. дивізії тяжких гавбіць: від 19.—31. мая, від 2.—14. і від 16.—28. черв. і від 30. червця до 12. липця.

— **Бальоном до Америки.** Дні 26. с. м. вірушить з Терста під проводом монахійського метеоролоґа, др. Евг. Альта, наукова виправа на Канадські острови. Задачею виправи є провіріти, при помочі найбільшого зі збудованих досі кулястих бальонів, „Suchard III.“ з проміром 48 метрів, постійні вітри, звані пасатами. Сі вітри мають помочі виправі до воздушної подорожі з острова Ля Пальма до Америки. Др. Альт надіє ся, що сю подорожжі відбудеться в часі 10 днів. Гондола бальона ула джена так, що в случаю упадку може служити як моторовий човен і засмотрена буде в поживу на три тижні. Виправа вчиняна таож пароплав, який буде плисти за бальоном і слідити его воздушну подорож.

— **Нещасливі випадки.** Однією вертав в Опаві зеліницею резервіст 2. комін. 13. п. піхоти до дому. Під час їди виїзду з поїзда коло Янішовиць. Колеса відвалили ему обі ноги. В грині зійшов відвезено его до шпиталя в Дзядічах. Причиною випадку було переповнене вагітів, в наслідок чого багато подорожніх мусіло стояти на помостах. — З Цриха доносять, що на тамошній площині вправ артилерії спохали ся одні коні, запряжені до одної гармати. Жовніра, який хотів задержати коні, переїхала гармата, а коні вивернулися разом з гарматою і придушили кількох жовнірів. Перший згинув на місці, а два другі тяжко покалічилися. — Купець Кляпольц в Тарзаснув однієї з цигаром в устах. Від цигара заняла ся на нім одіж, при чим Кляпольц так попік ся, що помер. — В Подгужу-Плашові бавив ся срібниками 5-літній хлопець Врублів, і від запалених срібників і одежі по-пік ся смертельно.

— **Жертви готівкою** не звільняють нікого від обовязку жадання купонів У. Т. П. і уживають товарів з маркою У. Т. П.

— **Патністий тиф в Бродах.** З Бродів доносять, що в місті з'явився пятністий тиф. Досі було 8 випадків занедужання.

— **Резервіст убив надпоручника.** По однієї зі січніх вправах військових в Опаві, убив капраль, резервіст 13. п. п. Пагач службовим карабіном свого надпоручника Шрамка. Причиною сего злочину було, що Шрамек призначив Пагача до рапорту. Надпоручник помер, а Пагача відставлено до військової вязниці. Лікарські оглядини виявили, що Пагач сповинув убийство в нетверезім стані.

— **Поворот Боснії до Австро-Угорщини.** Однією вертав до Банялюки 210 музулман разом зі своїми дітьми і жінками, які опустили в 1908. р. се місто і перенесли ся до Старої Сербії, занятої нині Сербами. Перед своїм від'їздом до Старої Сербії попродали они все, що мали і виїхали межи своїх. Нині вітають до Боснії, бо як самі висказують ся, волять єї, чим Сербію. Аж сумно дивити на сих нуждарів, босі, обдерти, без ніякого гроша і з малим клунчиком в руці, який становить одинокий їх добуток. Навіть одяг, який кождий мав за собі, походить зі складок Турків. Правительство розділить межи них трохи землі, а часть їх возьмуть тамошні беги до своїх сіл. На діврці вижидало їх кількасот осіб, головно музулман.

— **З дошу під окап.** З Праги доносять, що тамошній комітет віселивського сокільського здвигу радив одні над забороною се-горічного здвигу в Любляні. Веселивський сокільський здвиг в Любляні міг би відбутися лише тоді, як Б в нім не брали участі болгарські і сербські Соколи. Якщо австро-угорські органи не відкличути свої заборони, то здвиг відбудеться в Петербурзі. Цікаво, котрі то Славяни пойдуть тамтуда на здвиг?

— **Чотиролітна спасителька.** Зі Швайнфурта в Німеччині доносять про ось який випадок: Над тамошнім глубоким потоком бавилися ся одні діти. Нечайно упала одна мала дівчинка з берега в воду. На сей вид діти розбіглися, лишила ся лише чотиролітна дівчинка. Маленька збігла над потік і помогла своїй ровесниці вирвати ся.

— **Льондонські студенти проти супротивників.** Мужеска молодіжь Льондона зорганізувала рух проти супротивників, який має на цілі перевідслідувати їх і висміювати. Нераз можна стрінити ся на улицях з величими веселими пригодами. І так одні заїхали перед будинком політично-соціальної університету супротивників, много візів наладованих вуглем. Зчудована секретарка університету звернула ся до візників о вияснені, а они подали її замовлене на 800 метрів вагітів сопнарів вугля. По від'їзді тих візів, явилися поред тим самим будинком величі, по-рожні меблеві вози, а відтак вози з 1300 га-

льонами вугля, дальше віз з паровою машинною, два з фортепіанами, з пальмами і бульбою. Всі доставці вилегітимовували ся замовленем. Очевидно се все була рука льондонських студентів.

— **Число мешканців Румунії.** Після найновішого обчислення виносить населене Румунії 7,248,016 душ.

— **„Гамідже“.** Останніми часами почав відривати в греко-турецькій війні визначну роль турецький кружляк „Гамідже“. Завдяки своїй справности побив він кілька разів на Егейській морі греку флоту і переслідує єї до нині і так зручно укривається, що ворог не може ніколи впасті на єго слід. В останнім тижні наспіла з Атеп вість, що греки флота ушкодили „Гамідже“, а навіть висадила єго у воздух. Виявило ся однак, що ся вість є неправдива. В два дні пізніше полонив „Гамідже“ в приставі Кавале 15 греків вітрильних кораблів, з яких ледви 4 спаслися утечкою. При сім виїздав ся капітан „Гамідже“ від полонених офіцієрів важні для него вісті, про рухи грекої флоту і перевіз війска. В Атенах почали кружляти про сей корабель лінійні вісти. Називали єго „літаючим Голендром“ Егейського моря. Пізніше виявило ся, що греки кораблі дійсно ушкодили „Гамідже“, який в наслідок вибуху кітла мусів склонити ся до пристані Александри. Однак капітан сего кружляка, Фуад бей, напривив скоро котел так, що вже по двох днях побив 15 греків вітрильних кораблів. По сім триомфі виплив „Гамідже“ на повне море в напрямі Сімі і набрав вугля від єгипетського яхта „Марсія“, почім знова пропав без сліду.

Дописці європейських часописів подали вість, що товаришем капітана Гамідже Фуад бея і учасником єго виправ, є офіцієр англійської маринари, Флют, якого геройські відважні має завдичати сей кружляк в значній мірі добри висліди своїх съмілів подвигів. Корабель, який в сїй війні відграв так визначну роль, має вже за собою славну минувшину. Вибудовано єго в 1903. р.; перед тим зазва ся він під Мальтою і відсі виплив на Егейське море, при чим наростилиного скіди грецькі флоти. Командант „Гамідже“ Фуад бей, має тепер 29 літ. Турки з гордостю глядять на єго кружляк, який сам оден наробив грекій флоті більше скіди, чим вся турецька флота.

— **Новий мерсійський веліт.** Другий австро-угорський дреднавт „Тететгоф“ вийшов з доків до Поля на пробну плавбу. Се знак, що єго будову вже покінчено.

— **Хто марнує неужитки, замість зложити їх на У. П. Т., марнує загальне добро.**

Оповістки.

— **Реколекційні науки в церкві ОО. Василія у Львові** будуть голосити ся на дні 23. до 30. марта с. р. включно. В неділю вечором дня 23-го марта наука вступна. В проці дні с. в в понеділок, вторник, середу, четвер, пятницю і суботу, наука о годині 6½вечером. Кожного дня по науці буде Суплікація і благословене найсвятішими Тайнами. Сповідь зачеє ся в пятницю по полуночі.

— **Віділ Філії укр. Педагогічного Тов. в Кошицькому** подає сим до відома, що з днем 1. цвітня отвірає приготовляючий курс до I-шої кляси укр. гімназії. Рівніж і по селах гусинського повіту, де зберіється відповідна скількість учеників і учениць, Віділ радо займе ся організацією курсу і по можності причинити ся матеріальною помоцією.

(3)

— **Іменування і перенесення.** Міністер рільництва іменує лісового асистента Юл. Черкаського завідателем лісів в етаті дирекції грав. рел. фонда на Буковині.

Міністер скарбу іменує міністерських містосекретарів: Вл. Бирку, д-ра Л. Вишатицького, д-ра К. Пасєцького і д-ра О. Кінельта радника скарбу, а рахункових радників в мін. скарбу: Р. Бобровського і К. Кушку старшим рахунковими радниками.

Міністер судівництва перевіс радників краєвого суду: К. Грамовського зі Стрия і З.

Лукавецького з Коломиї до Львова, К. Стефанелія з Сучави до Черновець і А. Фіду з Сучави до Львова; іменував радниками краєвого суду: радників кр. суду і начальників повітових судів: д-ра О. Біна в Жовкві і М. Завадського в Косові до Львова, І. Гробовія в Бірчі до Сяночка і Т. Рожанковського в Борині до Львова і держ. прокуратора, д-ра I. Соху у Львові; повітових судів: З. Смуліковського і д-ра Романа Ковшевиця у Львові, І. Трача і Т. Коцістяньского в Коломиї, Д. Норсесович

Олександр Барвінський.

Спомини з моого життя.

(Дальше).

11. „Русская Рада“ відкінула зголосніх в члені народовців. Порада Володимира Барвінського для Тернопільців.

Надії покладані на якесь порозуміння з т. зв. „твірдими“, котрих організацією політичною була „Русская Рада“, показалися зовсім марними і безвиглядними. Як небудь на чолі „Русской Рады“ стояв о. Павликів, приходник Успенської церкви, почетний крилошанин і довголітній посол до держ. ради і кр. сейму, „консерватист“ в розумінні Руси лише по Збручу, в церковно-руським язиком в письменстві, (як намісник гр. Альфред Потоцький раз до него висловився на розті: wóle tē kſiežę sukiennę, anizeli chłopski sierak“, вказуючи на селянського посла), хоч перевагу у виділі мали крилошани, то неспечено стояли сі „консерватисти“ під комендантом обеднителів, як Площанський, Марков et consorts, котрими знов кермувалася півурядова Росія. Під напором тих обеднителів, „Русская Рада“ не приняла зголосніх народовців, а про се писав мені брат Володимир:

„Дорогий Брате!

„Всіх нас 28 львівських народовців, на чолі Омеляна Огоновського і Сушкевича і 29-го Данила Танячевича, не прийняла „Рада Русська“. На нараді нашій ухвалено не відкликатися до загального збору а тільки постаратися, щоб сей факт був виразно з натиском на зборі Р. Ради сконстатовані. Ухвалено для того не відкликатися до загальних зборів, що нема надії, щоб збір прийняв, бо Площанський, знаючи, що тут ходить о єго життє і смерть, всіми своїми трансакціями буде агітувати проти народовців, що єму дуже легко може вдатись, бо як звістно, тверді попи хоч на селі за нами, але як приїду до Львова і побачу очко в око крилошан, то мусять піднести їх тероризму. Дальше, зовсім то немила річ наражатися in absentia на дикарсько-підлі інсульти таких Маркових, Лабашів, Площанських et comp., котрі як цуцики будуть кидатися на наших людей. Старий Огоновський виразно осьвідчив, що ніяк не хоче відкликатися до загального збору, бо має вже в попередньому часу науку, що коли Павликів відобразив єму голос, а він до загальних зборів відкликається, — загальний збір не позволив єму говорити.

„По третє. Кацапи можуть ужити такого фортецю, що деякіх з нас би прийняли¹⁾ а решта від, через те не могли би вже сказати съвітові, що они всіх відкинули, а надто ми самі були фактично розведені, не знаючи, що з тим фактом робити.

„Четверте. Що найправдоподобніше, кацапи ужили такою фортецею. Ставить хто внесе, щоби нас приняти. Павликів каже на те: се есть внесе член, отже прийде „своєвременно“ під обраду після дневного порядку яко послідна точка. Тимчасом відбуваються всі наради і вибори бе в вас, Рада Р. вістася такою як буде, нас вкінці, може бути, навіть всіх приймають і ми пошипити в дурні, бо приймаємо ціле odium d'elan R. R. на себе, не можемо нічого зробити, не маємо слушної причини осібного візу скликати, словом не можемо нічого робити. Пяте. Коли ми мали вступити до R. R., то треба солідарно виступити і заявити моральну силу народовців поставленем ясної програми діланя. Тепер жеж ми нічого наперед не можемо уложити на певно, але павіть часу не маємо, щоб виступити зараз з початку нарад і взяти живий удей в нарадах. Сказали тоді: „ото народовці, хвалились, хвалились, а вічого не зробили.“ Шесте. Так як тепер річи стоять, ми можемо до загалу твердих так відізватися в осібній відозві: „Видите, ми хотіли згоди разом працювати, але кілька вашіх проводирів не допускає до того; не віладає отже нічого іншого, як щоб ви безпосередньо, поминаючи Вашіх проводирів, зійшлися з нами разом на осібну раду до спільноти праці. Ми кличемо кожного Русина, а они недопускають навіть таких

людів, котрими не тілько нічого не мають закинути, але котрі дуже богато заслужують для Руси і є несказимої чесноти характеру.

„Таким способом могли би ми дійсно довести до згоди.

„А так, як би відкінула нас ціла Рада Р., се в цілі сторонництво, тоб ми мусіли тоді вже виступати проти цілого сторонництва яко такого і тоді діло було б далеко тяжче, бо тут граблаб вже ролю амбіція кожного іх партізанта, тимчасом коли нині они самі недовільні своїми проводиріми страшно скомпромітованими.

„Одно питане що лишається ся, що мають робити ті з наших людей, що належать вже до Ради R. Мені здається, що їм випадає на зборах освідчити, що коли візовані узнають сей чин Відблу R. R. яко добрий, не даючи втому недовірії єму за те, то они виступають з R. R.

При тім треба буде постаратися, щоб і деякі кацапи пішли за нами.

„Треба буде зараз видати маніфест до Русинів в ціх і скликати їх на зізд як би можна ще таки на польське Рівдво. Треба відкувати зелізо, поки тепло. Для того розміркуй, чи не було і Тобі добрі здергатися з Твоєю апеляцією до загальних зборів. Але на евентуальність певну можеш передати Шеховичу відповідне уповажнене від себе.

„Osвітly випілю Конятчакови. Цілуко Вас всіх сердечно. Спішусь, щоб вислати лист.

Володимир.“

(Дальше буде).

Телеграми

з дня 24. березня.

Рим. В суботу помер ту кардинал Петро Респіджі.

Лондон. (Б. Райтера) В суботу зібралися о год. 3. по пол. амбасадори на нараду. Проводив сер Грей. Не прибув лише російський амбасадор, який є недужий. Заступав єго радник амбасади. Амбасадори зберуться як звичає в середу, а в случаю потреби навіть у вторник по полуночі.

Петербург. (ТКБ). Прибув тут предсідник „собрання“ Данев. На двірці повітав єго болгарський посол.

Софія. (ТКБ). Болгарська телегр. агенція доносить, що неправдиві вісти білгородських і заграничних дневників, будуть би македонській комітет в Софії організовував болгарські ворохобні відділи в тій цілі, щоби они діали в занятіх Сербами македонських областях.

Атени. (ТКБ). Вчера прибув до Солуня о 4. год. по пол. королівський яхт, з 24-годинним опівнічнем. На помості яхта був король, князь і предсідник міністрів Веніцельос.

Петербург. (ТКБ). Вел. князь Константин виїхав в заступстві царя на похорон грецького короля.

Солунь. (ТКБ). Король Константин прибув о 3/4 год. по пол. на яхті „Амфітріта“ разом з княгинею Марією і Веніцельосом. Чужі кораблі: „Magia Teresa“, „Goeben“, „Brüx“, „Jarmud“ і „Уралець“ повітавали короля королівськими вистрілами з гармат. „Амфітріта“ закинула якор недалеко „Уралца“, коло королівського помешкання. Короля Константина виждала королева вдова, Ольга і брат короля. Всі разом пішли звідси до кімнати, в якій лежить тіло короля. Покійного перевезуть до Атен в середу, або четвер.

Атени. (ТКБ). До Пірея прибули вчера: командант Турків з Янії Ессад паша, єго брат Вегі бей і турецький головний штаб з Янії. Великий гурт населення уладив Ессад паші овациєю. З приоручення грецького міністра війни вітав урядово Ессада пашу полковник Контосін. Зворушений тим принятем Ессад подякував сердечно. Замешкав він разом з іншими воїнами полонниками в готелях: Меліса і Кефісія.

Позір! Нові книжки. Позір!

Вже вийшли з друку дуже красні і займаючі повістки та історичні оповідання — видані Українського Педагогічного Товариства.

Новість!

- Ч. 166. „Зоря Півдня“ Ю. Верного (перекл. М. Капій) дуже займаюча ілюстрована повість 158 стор. друку. Ціна книжки бр. 80 с. опр. 1:00 К.
 Ч. 151. „Малі козаки“ (І. Петренко) ілюст. істор. оповід. бр. 30 сот. опр. 50 „
 Ч. 152. „На вакаціях“: повість бр. 30 с. оправа 50 „
 Ч. 153. „Орлеанська дівчина“: істор. оповід. бр. 40 сот. опр. 60 „
 Ч. 154. „Записки недобого хлопця“ оповід. бр. 40 с. опр. 60 „
 Ч. 162. „Наши невидимі вороги“ (Л. Марків) бр. 40 с. опр. 60 „
 Ч. 163. „Я незнайко став муравлем та що він тоді цінавого бачив“ (А. Овішук) бр. 20 с. опр. 35 „
 Ч. 167. „Без старших“: комедійка в 2 діях бр. 12 „
 Ч. 169. „Різдво Марсії“: сценічний образок в 1 відслоні бр. 6 „
 Ч. 170. „Збиточники“ (М. Єремеєв) жарт з життя дітей в одній дії бр. 6 „

Книжки висилає лише за попередним наданням готівки канцелярія Українського Педагогічного Товариства у Львові, ул. Мохнацького 12. 5/8(10)

!!! Свій до свого !!!

Перший Український Висилковий Дім
Музичних Струментів

ОРКАН

у Львові, ул. Тиха ч. 1.
поручає по найдешевших цінах: скрипки
баси, цитри, флейти, кларнети, труби, бубни
і т. д. та закладає цілі сокільські, січові,
читальні й шкільні струнні або дуті
оркестри на всякий склад.
Цінник даром.

,Джістер“

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.

засноване при Товаристві взаємних обезпечень „Дністер“ в р. 1895 на підставі закону о створенні в р. 1873.

Одінаківність членів обмежена до подібної висоти уділу.

Цілию Товариства в уділювані кредиту своїм членам рільникам обезпечено в „Дністру“ від більше літ.

Відсотки від вкладок 4%, без по-
тручено рентового податку.

Вкладки приймає і виплачує Каса
Товариства в урядових godинах, від 8.
до 2. в полуночі.

Кошто в Почтовій Шадниці 35.527

Жиркове Кonto в австро-угор банку.

Шадничі вкладки К 3,683.428—

Власний маєток К 474.302—

Уділені позички К 4,494.957—

Канцелярії Товариства отворені перед полуночю

Рух зелізничних поїздів

обов'язуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середньо-європейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6⁰⁰ ввечером рано означені підчеркненем чисел мінутах.

Відїзд зі Львова

з головного двірця:

- До Krakova: 12:35, 3:40, 8:22, 8:35, 2:45, 3:45*, 5:46†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:10.
 *) до Риєва.
 †) до Мішана.
 До Підволочиска: 6:10, 10:35, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13.
 †) до Красного.
 До Черновця: 2:50, 6:10, 9:15, 9:37, 2:25, 3:05*, 6:28†, 7:55*, 11:00.
 *) до Станіславова, †) до Коломиї, §) з Ходорова кожого попереднього дня перед неділею і съвяті.

До Стрия: 7:28, 11:40, 4:25, 6:45, 11:00

Приїзд до Львова

на головний дворець:

- З Krakova: 2:22, 5:45, 7:25, 8:50, 1:10, 10:05, 1:30, 2:00§, 5:40, 7:25†, 8:25, 9:50
 *) з Тарнова.
 З Підв. починок: 7:20, 11:30, 2:15, 3:05, 10:30, 10:48†
 †) з Красного.
 З Черновця: 12:05, 5:15§, 5:45†, 7:40, 10:25*
 1:55, 5:52, 6:26, 9:34
 *) зі Станіславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кожого слідуючого дня по незділі і съвяті.
 З Сокала: 7:50, 9:55, 2:10, 8:30
 З Сокала: 7:10, 1:25, 7:57
 З Яворова: 8:12, 4:20
 З Підв. гаєць: 11:10, 10:20
 З Стоянова: 10:01, 6:30
 на дворець „Львів-Підв замче“:
 З Підв. гаєць: 7:01, 11:11, 2:00, 5:10, 10:12, 10:31†
 †) з Красного.
 З Підв. гаєць: 7:26* 10:49, 6:29*) 10:01, 12:00§)
 *) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.
 З Стоянова: 9:21, 6:11
 на дворець „Львів-Личаків“:
 З Підв. гаєць: 6:28, 1:40*), 5:36, 10:59§).
 *) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.